

CEMİL KAVUKÇU

YALNIZ  
UYUYANLAR  
İÇİN



ÖYKÜ

♥  
CAN

4.  
BASKI



CEMİL KAVUKÇU  
YALNIZ  
UYUYANLAR  
İÇİN

Can Yayınları 734

© 1996, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 1996

4. basım: Şubat 2011

Bu kitabın 4. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © iStockphoto.com / Bryce Kroll

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Ekosan Matbaası

ISBN 978-975-07-510-685-4

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

[www.canyayinlari.com](http://www.canyayinlari.com)

[yayinevi@canyayinlari.com](mailto:yayinevi@canyayinlari.com)

CEMİL KAVUKÇU  
YALNIZ  
UYUYANLAR  
İÇİN

ÖYKÜ



Cemil Kavukçu'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

*Uzak Noktalara Doğru*, 1995

*Bilinen Bir Sokakta Kaybolmak*, 1997

*Temmuz Suçlu*, 1998

*Dönüş*, 1998

*Dört Duvar Beş Pencere*, 1999

*Pazar Güneşi*, 2000

*Gemiler de Ağlarmış*, 2001

*Başkasının Rüyaları*, 2003

*Suda Bulanık Oyunlar*, 2004

*Gamba*, 2005

*Mimozada Elli Gram*, 2007

*Angelacoma'nın Duvarları*, 2008

*Tasmalı Güvercin*, 2009

*Düşkaçırın*, 2011

CEMİL KAVUKÇU, 1951 yılında İnegöl'de doğdu. İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Jeofizik Mühendisliği Bölümü'nü bitirdi (1976). Öyküleri, 1980 yılından bu yana çeşitli dergilerde yayımlandı. *Patika* adlı yapıtıyla 1987 yılında Yaşar Nabi Nayır Öykü Ödülü'nü ve 1996 yılında *Uzak Noktalara Doğru* adlı öykü kitabıyla Sait Faik Hikâye Armağanı'nı, 2009 yılında *Angelacoma'nın Duvarları* adlı anlatısıyla Sedat Simavi Edebiyat Ödülü'nü kazandı.





## İçindekiler

Yalnız Uyuyanlar İçin .....	11
En Eski Güvercin .....	25
Piknik.....	35
Çamurda .....	45
Malı Baba .....	55
Kuzeydeki Kum Kosterleri.....	63
Anı, Hepsi Anı .....	73
İki Ölü Gibi .....	81
Parantezler .....	89
Eylül Yarın da Gelmeyecek .....	99
Eyyup.....	105



## YALNIZ UYUYANLAR İÇİN

Apartman girişinde, sol yanda, duvar boyunca sıralanan posta kutularından 39 numaralısı bana ait. Ondan yeterince yararlandığım söylenemez. Öbür kutular gibi (özellikle 12, 17 ve 28) zarflar ve katlanmış dergiler taşmıyor içinden. Posta kutuları bir uygarlık ölçütü olabilir mi, diye düşündüğüm oluyor zaman zaman. Ama elektrik, telefon ve su faturalarının bana ulaşmasındaki işlevini düşünüp avunuyorum. Bazen de tek tük el duyuruları buluyorum: “Kuaför Necmi”, “Sekiz Ayda İngilizce Öğretiyoruz” ya da “Can Pizza-Evlere Servisimiz Vardır”. Mektup gelmez, çünkü yıllardır kimseye yazmıyorum. Kredili alışveriş yaptığım firmalar dışında bayram ve yılbaşı kartı gönderen de olmaz. Ne bir dergiye aboneyim ne de gazeteye. Bu nedenle çantamda taşıdığım küçük anahtar çok az kullanıyorum.

Bugünse ikinci kez bakıyorum posta kutusuna, çünkü telefon faturası gecikti. Günlük yaşamımda küçük ayrıntılar kadar küçük aksaklıklar da belirleyici oluyor; güzel bir günün habercisi ya da berbat olacak bir gecenin ilk ipuçları. Beklediğim fatura yerine, saman kâğıda basılmış bir el duyurusuyla karşılaşınca canım sıkıldı. Zamanında ödeyemeyeceğim (üstelik benden kaynaklanmıyor) borcum yüzünden telefonum kesilecekti. Sonra

Telefon Başmüdürlüğü, insanı oradan oraya gönderen asık yüzlü memurlar, uzun kuyruklar. Ama kâğıdı okuyunca sıkıntım dağıldı. Böylesini ilk kez görüyordum, elimde olmadan gülümsedim. Duyuru, bugün başlayan ramazan ayıyla ilgiliydi. Semt davulcusu önemli bir uyarıda bulunuyordu:

Esen Mahallesi Sakinlerine Duyurulur. Sahur Davulcunuz Resimdeki Şahıstır, Ruhsatını ve Hüviyetini Görmeden Başkasına Bahşış Vermeyiniz.

Sol üst köşede 13-14 yaşlarında bir çocuk fotoğrafı ve altında büyük harflerle DAVUT UYAR, sağ üst köşede yorgun bir adam: HASAN UYAR.

Davulcuyla oğlunun yüzlerine dikkatlice bakınca onları daha önce, başka bir yerden tanıdığımı düşündüm; ancak, nerede, ne zaman gördüğümü anımsayamadım.

Naif bir şakayı andıran duyuru beni keyiflendirmişti, ama gecenin ileri bir saatinde davulu döve döve, belki de maniler okuyarak geçeceklerdi sokaktan. Sekizinci katta, terasta oturuyorum, yine de gecenin sessizliğinde o ilkel sesin yatak odama dek ulaşım güçlüğüle dalabildiğim tavşan uykusundan beni sıçratarak uyandıracığından kuşku yok. Çünkü uyku çok hafiftir. O da bir yana, hangi çağdayız! Son teknolojilerle geliştirilmiş iletişim araçlarının yaygın bir biçimde kullanıldığı bir dönemde davulcuların işi ne! Çalar saate güvenemeyenler için PTT'nin telefonla uyandırma servisi var. Telefonu anımsayınca canım sıkıldı yine: Posta kutusuna dadanmış iki ayaklı bir fare olabilir miydi? Belki de davulcuyla oğlu, kim bilir...

Daireme çıktığımda davulcu duyurusu hâlâ elimdeydi. İki küçük fotoğrafın çağrıştırdıklarından olacak, atamamıştım. Daha dikkatli incelemem, belleğimi zorla-

mam gerekecekti. Akşam yemeğini hazırlamak için mutfağa geçtim. Havuç ve turp rendeleyeceğim yine, lahana haşlayacağım. Bütün bunları yaparken küçük bir cin atmayı da unutmayacağım. Yapay bir rahatlama için gerekli bu; çünkü geciken telefon faturası ve gecenin bir saatinde odamda dolaşacak davul gümbürtüsünün sıkıntısı iç huzurumu didiklemeyi sürdürüyor. Şimdi caz saati, radyoyu biraz açıyorum: İşte karşınızda Bobby McFerrin ve *Medicine Music*... Ardından bir yudum cin: Oh! Evet “oh”, ama keyifli bir oh değil; çünkü, gizli bir düşman gibi kafamda büyüyen davul sesinin ne zaman sokakta, ardından odamda dolanacağı belli değil. Okuduğum günlük gazetede bu tür ayrıntılar yok. Saatli Maarif Takvimi ise yalnızca bir çocukluk anısı. Telefonla öğrenemez miyim? Bilinmeyen numaralar için PTT’yi arıyorum. Uzun uzun çalıyor, ama açan yok. Pencerenin başında dikilip uzak tepelerdeki konduların ipildeyen ışıklarına bakarak içkimi yudumluyorum. Salt vokallerden oluşturulmuş bir başka parça başlıyor: *The Garden*. Bazı önlemler almam gerekecek. Ne gibi önlemler olduğunu şu an bilmiyorum, en azından birey olarak birtakım haklarımı savunmaya çalışacağım. İlgili makama dilekçe yazarım örneğin. İlgili makam kim? Bilmiyorum. Bu kez numara düştü, çatallı bir bayan sesi, “Buyurun,” dedi. Yumuşak bir tonda iyi akşamlar diledim; karşılığında bir şeyler mırıldanır umuduyla biraz bekledikten sonra (somurtuyordu kuşkusuz) *Hakikat* adlı gazetenin telefonunu öğrenmek istediğimi söyledim. “Ayrılmayın, bir dakika,” dedi. Bu gereksiz ve işlevsiz uyarıya –nedense– teşekkür ettim. Kısa bir sessizlikten sonra, aynı çatallı ses, bir numara vererek, “Buradan arayabilirsiniz,” dedi. Bir kez daha teşekkür etmeye hazırlanıyordum ki, telefonu kapattı. Küçük düşürülmüş duygusuna kapıldım; onun göreviydi bu ve ben oldukça kibar davranmıştım. “Ney-

se,” dedim. Bir yudum cin içtim ve yine “Neyse,” dedim. Bir kez daha el duyurusundaki resimlere baktım. Bu iki yüzü gördüğüme eminim. Belleğim bilinçaltındaki araştırmalarını sürdürüyor. *Hakikat* gazetesinin numarası düştüğünde havuç rendesi çiğniyordum ve ağzım doluyken konuşmak hiç de uygun olmayacaktı. Havuçları yanak boşluğuma toplayıp konuşmaya çalıştım, yine de sesim doğal çıkmıyordu. Karşımdaki, bir şeyler tıkındığını anlamıştır. Gazetenin gece amiriyle görüşüyordum, bana nasıl yardımcı olabilirdi, çok kibar biriydi ve teklemekten konuşuyordu. İster istemez kısa saçlı yuvarlak bir yüze badem bıyık oturttum. Gülsuyu ve limon kolonyası. “Sahurda davulcuların ne zaman çıkacağını öğrenmek istiyordum,” dedim. Hiç düşünmeden, “İki ya da iki buçukta başlarlar,” dedi. Teşekkür edip kapattım.

Artık davulcuları bekleyebilirdim.

01.30’da radyoyu kapattım. Tam bir sessizlik olmalı. Aklım davulcuda olduğundan, okumaya çalıştığım kitaba veremiyorum kendimi. Bir tümceyi ikinci kez okuduğumun ve yine de anlayamadığının ayırımına varınca kitabı bıraktım. Salonda sıkıntılı adımlarla dolaşıyorum. Uykum gelmesin diye bir kahve daha içtim; dördüncü bu, hiç yapmadığım bir şey.

Kulağıma bir ses çalınır gibi oldu. Dikkat kesildim. Yanılmış olabilirdim. Terasa çıkıp geceyi dinledim. Çıt yoktu. Masanın başına geçip çalışma lambasını açtım. Bol ışık altında bakıyorum resimlerine. Birden çakan bir kıvılcımla yoğun araştırmalarını sürdüren bellek (cin de yardımcı olmuştu kuşkusuz), bilinçaltındaki katmanlardan davulcu ve oğlunu yüzeye çıkarıverdi. İşte şimdi tanıdım onları, zaman atına binip yıllar öncesinden çıkıp geldiler. Hasan Uyar, çocukluğumun geçtiği ilçede, uzun kış gecelerine rastlayan ramazanlarda davul çalan efsane adamdı. Yanındaki de, on üç on dört yaşlarındaki oğlu

Davut. Ramazan ayında ortaya çıkarlardı. Nerede yaşadıklarını, kim olduklarını bilen yoktu. Geceleri birlikte dolaşırlardı. Baba davul çalar, oğlu Davut da maniler okurdu. Yanık, insanın içine işleyen garip bir sesi vardı. Onları gün ışığında yalnızca bayram sabahları görmek mümkündü. Bahşışlerini toplarlar ve sır olup giderlerdi. Bir sonraki ramazana dek görünmezlerdi artık. Ortaokula başladığım yıl, Ramazan Bayramı'nın üçüncü günü, bir köy yolunda Davut'un ölüsü bulunmuş, babam akşam yemeğinden sonra söylemişti; hepimiz çok üzül-müştük. Nasıl ve neden öldüğü öğrenilememişti. O günden sonra babasını da gören olmadı. Bütün bunlar otuz yıl önceydi. Davulcu da ölmüş olmalıydı. Yaşıyorsa bile seksenini çoktan aşmıştı. O yaşta sokaklarda dolaşıp davul çalması olanaksızdı. Oysa fotoğraftakiler onlara ben-ziyor; adları bile aynı.

Birden güçsüz bir davul sesiyle irkildim. Saat 02.30. Terasa çıktım. Davulu ve yanık yanık mani okuyan çocuğun sesini güç de olsa duyabiliyorum. Ama, nerede olduklarını kestiremiyorum. Yoksa bu sokağa girmeyecekler mi? Hayır, onları görmeliyim.

Saat 03.30. Bazı evlerin pencerelerinde hâlâ ışık var. Ürperdim. Bir saattir terasta kıpırtısızca dikiliyorum. Davulcu bizim sokağa girmedi. Onlardı, eminim, seslerini belli belirsiz duymuş olsam bile tanıdım onları. Yıllar öncesinden çıkıp geldiler.

Kent yine sessizliğe gömüldü. Salona geçtim. Bir aşağı bir yukarı dolanıyorum. Nasıl olur, diyorum, Hasan ve Davut Uyar, iki ölü, nasıl olur? Hem de yıllar sonra... Uykum iyice kaçtı. Yeni bir cin tonik hazırladım. Çocukluğumun geçtiği ilçeyi düşünmeye çalıştım. Gözümün önünde hiçbir görüntü canlanmadı. Ne yaparsam yapayım, yalnızca davulcunun oğlunu görüyordum.

Salondaki koltukta uyuyakalmışım. Üşüyerek uyan-

dım. Boynum da tutulmuş. Ayaklarımı sürüyerek yatak odasına geçtim. Hemen uyumuşum.

Ertesi gün öğlene doğru uyandım. Çıkışta posta kutusuna baktım. Yeni bir davulcu duyurusuyla karşılaştım. Şaşırdım. Telefon faturasını unutmuşum. Bundan sonra da pek önemi yoktu zaten. Demek, gecenin bir saati, belki ben koltukta uyuyup kaldığımda sokaktan geçmişler ve posta kutusuna yeni bir duyuru atmışlardı. Peki, hırsız ve sapıkların kol gezdiği bu kentte geceleri dış kapı kapatılmıyor muydu? Kafama küçük bir not: Kapıcıya rastladığımda (rastlarsam tabii, çünkü bu oldukça güç, neredeyse olanaksız) dış kapının geceleri kapatılıp kapatılmadığını, kapatılıyorsa hangi saatten sonra kapatıldığını, kapatılmıyorsa neden kapatılmadığını soracağım. Belki de yanılıyorum; ikinci duyuru, görgüsüz ve şakacı komşularımdan birinin posta kutusundan benimkine geçivermiş olamaz mı?

02.00'ye kadar yapılacak bir şey olmadığına göre nasıl bir yol izleyeceğimi saptamam gerekecek. Birinci konu: uykusuzluğa ne kadar dayanabilirim? Bugün pazar olduğuna göre bir sorun yok; ancak yarın bu saatte uyanamam. Gün boyu uzanıp dinlenmem gerekecek. Bu iş bu gece bitmeli. Davulcu ile oğlunu bulmalı, gözlerine bakmalıyım. Onlar olmadığını anlamadan, rahatlamam mümkün değil. Yoksa her şeyi yeni baştan gözden geçirmem gerekecek ki, buna ne gücüm ne de zamanım var.

Günü hızla programladım. Gazete, dergi ve kitap okunacak. Müzik dinlenebilir. Televizyon yok. Uzun oturulacak ve zorunlu gereksinimler dışında kalkılmayacak. Yarı bitkisel bir pazar.

Beslenme: yalnızca sebze (turp, havuç, lahana).

İçki: cin.

Miktar: sınırsız (yalnızca bugün ve gecesi için önemli ve gerekli bir ödün).



Son yılların en sıkıcı pazarını geçiriyorum. Koltuğa uzandım, üzerimde de battaniye var. Her hafta sonu olduğu gibi, ekmek ve sütün yanında üç gazete bırakmış kapıcı. Üçünü de didik didik ederek okudum. Bugüne dek hiç ilgilenmediğim “Armağanlı Büyük Pazar Bulmacası” bir saatimi aldı (eski bir hat sanatçımızın adı, üç harfi eksik, yoksa armağana adayım; Japon otomobili-Suzuki). Şu ana dek (iftara çok az kalmış olmalı) cin sayısı üç. Hiç de kötü olmuyormuş (hep geceleri içerim de), radyodaki müziğe eşlik edecek kadar keyiflendim bile. Davulcu konusunu abarttığım kanısındayım, şu an tabii. Saat tam yedide havuç ve turplarımı yiyeceğim. Bu gece haşlanmış lahana yok! Neden yok, belli değil. Bu diyeti ben uydurduğum için listeyle istediğim gibi oynayabiliyorum.

Gece ilerledikçe heyecanlanıyorum.

Saat 01.00. Ama dayanamadım, sıkı giyinip terasa süzüldüm. Gecenin doyumsuz sessizliği kenti örtmemiş daha. Sigaramı içip aşağıdaki boş sokağa bakıyorum. Cin sayısı yedi, ama iyiyim, oldukça iyi. Uzakta bir minarenin şerefesi ışıl ışıl.

Saat 02.00. Cin tonik sayısı, sekiz. Sigara belirsiz.

Bir ses. Davul sesi. Geliyor(lar). Uzakta(lar). Belki birkaç sokak ileride, ya da anacaddenin karşı yakasında. Ama yaklaşıyor(lar). Soluğumu tuttum, avını gözleyen bir kedi gibi sesi kolluyorum. Yoksa yine sokağa girmeyecek(ler) mi? Birden kararımı verdim, paltomu giyip daireden fırladım. Merdivenleri koşarak indim. Sokak ilk kez böyle ürkütücü görünüyor; bir düşteyim sanki. Soluğumu tutup davul sesinin geldiği yöne yürüdüm. Çocuğun yanık manilerini duyabiliyorum artık. Biraz daha sıklaştırdım adımlarımı, koşmayla yürüme arası gidiyorum. Sonunda koşmaya başladım. Ama yine yavaşladım, çünkü kendi ayak seslerimden korktum. Kendini kovalıyor duygusuna kapılmak ürkütücü.

Yok(lar). Deli gibi sokaklarda dolaşım, seslerini duydum, ama onlara ulaşamadım. Sokak başında biri dikiliyor, başka zaman olsa yolumu değiştirirdim (ürkütücü insanların dolaştığı bir saat), ama bu kez yaklaşım selam verdim. Allahtan gece bekçisiymiş, rahatladım. Soluk soluğa oluşum ve kaygılı görünüşüm onu kuşkulandırmış olmalı, yüzüme soru imleriyle baktı. İnsan sarrafıydı kuşkusuz ve ben bir hırsız değildim; ama az önce tartıştığım dostumu ekmek bıçağıyla delik deşik etmediğimi kim söyleyebilirdi! Gazeteler bu tür haberlerle dolup taşıyordu; bu kent hırsızlar, sapıklar ve katillerle doluydu. “Sahur davulcusunu gördünüz mü?” dedim bekçiye. “Evet,” dedi soru imlerini biraz daha çoğaltarak. Heyecanlandım: “Nerede?” Gözlerini kısmış beni inceliyordu. “Ne yapacaksın?” derken korkunun ona da bulaştığını sezinledim. “Bir şey yapmayacağım,” dedim, “bizim sokaktan neden geçmediğini soracaktım.” Bekçi, tam bir kuşku yumağı şimdi; ensesini kaşıyarak, “Beş-on dakika önce buradan geçtiler,” dedi. “Geçtiler mi?” dedim, ses tonumu ayarlayamadan. “Yani birden çok davulcu mu vardı?” “Hayır,” dedi, “davulcunun yanında bir de oğlu vardı; adam çalıyor, çocuk mani okuyordu.” Tepeden tırnağa titredim. Az önce uçarcasına geçtiğim sokaklardan şimdi sürüklenerek dönüyorum. Yine kaçırdım onları. Benimle oyun mu oynuyorlar? Yoksa gece bekçisi de yalan mı? Yani oyunun bir parçası? Ani bir kararla geri döndüm. Yine koşuyorum. Karşılaştığımız sokağa girdim, bekçi yok! Sırtımı duvara verip çırpınan yüreğimi, zonklayan şakaklarımı dinledim bir süre. Ne olurdu bütün bunlar düş olsaydı...

Daireme döndüğümde iyice bitkindim. Giysilerimle uzandığım koltukta uyuyakalmışım.

Ertesi gün yine öğlene doğru uyandım. On beş yıllık çalışma yaşamımda ilk kez oluyordu bu. İş disiplini ve ilkeleriyle tanınan biriydim. Gecikmem nedeniyle bir akşam olmamıştı, ama utanç içindeydim. Yalana başvurarak gece rahatsızlandığımı, uykusuz ve bitkin düştüğümü, bu nedenle de sabah kalkamadığımı söyledim. Bürodakiler inanmış gibiydiler. Bir ara lavaboya gidip aynada yüzüme baktım. Gerçekten hastaydım. Kaygılandım. Doktora görünmem iyi olacaktı. Belki bir bunalım geçiriyordum.

Büronun anlaşmalı doktoru her hastaya uygulanan bir dizi kontrolden sonra –ki tıbbı olan inancsızlığımı pekiştiren sıradan yinelemelerdi bunlar– bir şeyim olmadığını, ancak kendimi çok yormuş olabileceğimi söyledi. İnsanlar biraz da kendilerine dikkat etmeliymişler; hep iş, hep iş, olmuyormuş; bu bedenler gün gelir hesap sorarlarmış işte. “Bu söylediklerimi ciddiye alın,” dedi. “Sigara?” Teşekkür ettim. “Doktorların yaptıklarına değil, dediklerine bakın. (Sesini kısarak) İçmemeniz iyi. (Yine buyurgan doktor edasıyla) Üç gün rapor veriyorum, dinlenin. Bir de ilaç yazıyorum, bedensel ve ruhsal yorgunluklar için, sabah akşam alırsınız.”

Bu iyiydi işte. Birkaç gün dinlenmeye gerçekten gereksinimim vardı. Bu ara şu davulcu işini de çözerdim.

Onları yanıltacak bir planım var.

Beyaz bir kâğıt üzerine kötü bir yazıyla “Sahurda Açığız” yazılmış ve kâğıt dışarıdan okunacak biçimde cama yapıştırılmış. Yazının yanı başında da bir metreye yakın uzunlukta, kimi yerleri yanmış, eğri büğrü bir pide var, o da yukarıdan iple sarkıtılmış. “Ramazanınız Mübarek Olsun: Gönül Pide Kebap”. Apartmanımın üç sokak ilerisinde ve caddenin köşesindeki bu kebabçı bana yardımcı olabilirdi.



*Çağdaş öykücülüğümüzün  
ustalarından Cemil Kavukçu,  
sıradan hayatların ayrıntılarını  
unutulmaz öykülere  
dönüştürmeye devam ediyor.*



Fotoğraf: Ayşın Özener

Fethi Naci'nin "Tam bir anlatı ustası" diye nitelediği Cemil Kavukçu, *Yalnız Uyuyanlar İçin*'de bir araya getirdiği öykülerinde, yeni insan tipleriyle tanıştırır okuru. Bakışlarını dış dünyadan çok kendi içlerine çevirmiş insanlarla. Onların düşsel aşkları, hoşnut olmadıkları yaşam biçimlerinden kaçıp gitmekle gidememek arasındaki kararsızlıkları, kırılğan mutsuz dünyaları, hiçbir sorunlarını çözemeyen küçük kaçamakları anlatılır bu öykülerde. Cemil Kavukçu, günlük ve sıradan bir yaşamı öyküye dönüştürürken, karamsar olmayan bir bakışla karamsarlığın öykülerini yazan bir usta. *Yalnız Uyuyanlar İçin*, öykücülüğümüzün kalıcı kitaplarından biri.

Bazı günler numarasız sokaklara götüreceksin beni. Dar ve karanlık sokaklarda birbirine yaslanmış evlerin arasından geçeceğiz ve sen, yalınayak, donsuz bir çocuğa bakarak sevgiyle gülümseyeceksin. Oysa günler sonra terasta, bu kez biraz kaygılı, gözlerime bakarak, çocuklardan korktuğunu söyleyeceksin. İcini okurcasına sana yönelmiş bilgi bakışlarda yanıtlayamayacağın sorular gördüğünden tedirgin olduğunu açıklayacaksın.

Kapak resmi: BRYCE KROLL

ISBN 978-975-510-685-4



9 789755 106854